

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **GO POINT, a.s.**, se sídlem v Liberci, Hrádecká 156, IČO: 254 15 921, zastoupen JUDr. Miroslavem Dongresem, advokátem, se sídlem v Jablonci nad Nisou, ul. 28. října 31, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 25.7.2008, č. j.: 11295/08-1500-106794,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 25.7.2008, č. j.: 11295/08-1500-106794 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.712,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Miroslava Dongrese, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „odvolací orgán“) zamítlo žalobcovo odvolání proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, vydané podle § 57a odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, Finančním úřadem pro Prahu 9 (dále jen „správce daně“) dne 21. 12. 2006 pod č. j. 2966546/06/009960/8466.

Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že dne 17. 2. 2004 byla Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu zaregistrována kupní smlouva mezi společnostmi PG Praha s.r.o. (prodávajícím) a společností GO Point s.r.o. (kupujícím) s právními účinky vkladu ke dni 6. 2. 2003. Poplatníkem daně je prodávající, kupující je ručitelem. Podle § 21 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitosti (zákon o trojdani), byl prodávající povinen podat daňové přiznání z převodu nemovitostí do 30 dnů ode dne doručení zaregistrované kupní smlouvy příslušným katastrálním úřadem. V daném případě běžela lhůta pro možnost vyměření daňových povinností od konce roku 2003 a uplynula po roce 2006 v souladu s § 47 odst. 1 zákona o správě daní. Jelikož správce daně učinil úkon podle § 47 odst. 2 téhož zákona - výzvu k podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí, která byla doručena náhradním způsobem dne 26. 4. 2006, uplynula lhůta pro doměření daňových povinností až po 31. 12. 2009. Daňové přiznání podáno nebylo, daň byla vyměřena podle § 44 odst. 1 téhož zákona za použití pomůcek obstaraných správcem daně. Daňový nedoplatek jsou podle § 57a odst. 1 zákona o správě daní povinni zaplatit také ručitelé, pokud jim zákon povinnost ručení ukládá a pokud jsou k plnění této platební povinnosti správcem daně vyzváni a současně je stanovena lhůta k úhradě nedoplatku. Žalobce namítl všechny odvolací důvody, jež pro něj jako daňového ručitele zákon připouští, odvolací orgán je však neshledal důvodnými.

Žalobce v podané žalobě namítl, že správce daně vydal ručitelskou výzvu v rozporu s § 57a odst. 1 zákona o správě daní, a proto žalobci povinnost zaplatit daňový nedoplatek nevznikla. Správce daně bezdůvodně vyčkával do konce lhůty pro vyměření daně a v žádném případě daň prokazatelně nevymáhal. Prodlevou ve vyměření daně pak správce daně nepostupoval v souladu se zásadami daňového řízení a porušil tak základní povinnost uloženou mu v § 2 odst. 6 zákona o správě daní. Průtahy při vyměření daně, a svou nedůsledností při jejím vymáhání způsobil správce daně, že nemohla být daň účinně vymožena na daňovém dlužníku, a teprve v době, kdy se daňový dlužník zbavil majetku, přistoupil na vymáhání po ručiteli. Správní orgán pak neodůvodněnými průtahy a po dvou letech naprosté nečinnosti, kdy ještě mohl s ohledem na jiný majetek dlužníka nedoplatek vymáhat, přenesl bez pokusu o vymožení povinnost platit daň na ručitele. Žalobce dále uvedl, že výzva k podání daňového přiznání doručená náhradním způsobem nemůže plnit funkci úkonu směřujícího k vybrání daně, jak má na mysli zákon o správě daní. Za takového stavu pak nelze než setrvat na názoru, že správce daně nepodal výzvu dlužníku ani ručiteli v souladu se zákonem a tedy ani s účinky, které zákon s takovou výzvou spojuje.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Odvolací orgán ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení, načež se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. Pokud jde o doručování platebního výměru daňovému dlužníkovi, správce daně se nespokojil s jeho zasláním do sídla společnosti, nýbrž pokusil se jej doručit rovněž jednateři společnosti, jenž si jej však nepřevzal; proto správce daně přistoupil k doručení veřejnou vyhláškou. Pravdivé není ani žalobcovo tvrzení, že správce daně s vymáháním daně bezdůvodně vyčkával a zmařil tím její uhrazení. Daňový dlužník se správcem daně od počátku řízení nespolupracoval, nepřebíral písemnosti a odstěhoval se ze svého sídla. Vymáhání vůči původnímu dlužníkovi bylo bezvýsledné i z toho důvodu, že vymáhacím oddělením správce daně nebyl zjištěn žádný majetek, z něhož

by mohl být nedoplatek uhrazen. Ve zbytku odvolací orgán zopakoval argumentaci obsaženou již v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 8Ca 355/2008 - 34 ze dne 30. 4. 2012 žalobu zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že daňovému dlužníku vznikla povinnost podat daňové přiznání v roce 2004; pokud by ve lhůtě pro vyměření daně nebyl učiněn úkon ve smyslu § 22 odst. 2 zákona o správě daní, uplynula by tato lhůta 31. 12. 2007. V posuzované věci tímto úkonem byla výzva k podání daňového přiznání ze dne 22. 2. 2006. Předmětnou výzvu správce daně doručoval daňovému dlužníku, tak jeho jednatelem, avšak ani jedna z těchto osob si ji nevyzvedla. Zdejší soud se proto ztotožnil s procesním postupem správce daně, který po neúspěšném doručení výzvy daňovému subjektu přistoupil k jejímu doručení veřejnou vyhláškou. U daňového subjektu bylo navíc dne 19. 2. 2008 zahájeno insolvenční řízení, a proto soud souhlasil se žalovaným, že podmínky stanovené v § 57a odst. 1 zákona o správě daní byly splněny.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 5 Afs 48/2012 - 28 ze dne 29. 4. 2013 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nepřezkoumatelnost spatřil Nejvyšší správní soud v tom, že městský soud zcela pominul podstatu jedné z žalobních námitek, spočívající v tom, že nevymožení daňového nedoplatku po původním dlužníku způsobil svou liknavostí a nedůsledností správce daně, a že následným vymáháním daně po ručiteli proto neodůvodněně zasáhl do jeho práva na ochranu majetku. Nejvyšší správní soud se zabýval rovněž další žalobní námitkou, a sice zda bylo doručování daňovému dlužníku prostřednictvím veřejné vyhlášky v souladu se zákonem; v této otázce dospěl k závěru, že platební výměr ukládající původnímu dlužníku daňovou povinnost byl doručen řádně.

Nejvyšší správní soud proto městskému soudu uložil podrobně se v dalším řízení zabývat argumentací žalobce, že jeho ručitelský závazek kvůli pochybením správce daně při vymáhání daňového nedoplatku vůbec nevznikl, a dospěje-li ke stejnému závěru jako dříve, uvést, proč považuje tvrzení žalobce za liché, mylné či vyvrácené. Právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí je podle § 110 odst. 4 s. ř. s. městský soud v dalším řízení vázán.

K osobě žalovaného je třeba uvést, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumávala rozhodnutí finančních úřadů vydaná ve správním řízení Finanční ředitelství [§ 9 písm. c) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech]. Podle § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jímž byl zákon č. 531/1990 Sb. ke dni 1. 1. 2013 zrušen, vykonává působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného finančním úřadům, a tedy i rozhoduje o podaných odvoláních, Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Působnost k rozhodování o odvolání v posuzované věci tak v průběhu řízení o žalobě přešla z Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu na Odvolací finanční ředitelství, na které tak přešlo rovněž postavení žalovaného.

Městský soud v Praze se v intencích zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu opětovně zabýval žalobní námitkou, že podmínky § 57a odst. 1 zákona o správě daní

pro vyzvání daňového ručitele k zaplacení daňového nedoplatku nebyly splněny z toho důvodu, že správce daně tento nedoplatek po daňovém dlužníku nevymáhal dostatečně účinně, ani nebylo zřejmé, že by vymáhání bylo prokazatelně bezvýsledné.

Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani poplatníkem daně z převodu nemovitostí je převodce (prodávající); nabyvatel je v tomto případě ručitelem.

Podle § 21 odst. 1 písm. b) téhož zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2003, poplatník je povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani dědické, dani darovací nebo k dani z převodu nemovitostí, a to do 30 dnů ode dne, v němž je smlouva s doložkou o povolení vkladu do katastru nemovitostí nebo rozhodnutí či jiná listina, kterými se potvrzují nebo osvědčují vlastnické vztahy k nemovitostem, doručena poplatníkovi daně darovací nebo daně z převodu nemovitostí. Podle čl. II (Přechodných ustanovení) zákona č. 420/2003 Sb., jímž bylo citované ustanovení novelizováno, nastala-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona skutečnost, která byla podle dosavadních právních předpisů předmětem daně dědické, daně darovací nebo daně z převodu nemovitostí, postupuje se podle dosavadních právních předpisů.

Podle § 22 odst. 1 téhož zákona daň nelze vyměřit ani doměřit po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Podle § 22 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce kalendářního roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání.

Podle § 57a zákona o správě daní nedoplatek je povinen uhradit také ručitel, pokud mu zákon povinnost ručení ukládá a pokud jej správce daně k úhradě nedoplatku vyzve a současně stanoví lhůtu k jeho úhradě. Správce daně je oprávněn ručitele vyzvat pouze tehdy, nebyl-li nedoplatek uhrazen daňovým dlužníkem, ačkoliv byl daňový dlužník o jeho úhradu bezvýsledně upomenut a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné. K výzvě správce daně připojí rozhodnutí o stanovení daně, k úhradě jejíhož nedoplatku je ručitel vyzýván. Proti této výzvě se může ručitel odvolat a včas podané odvolání má odkladný účinek.

Městský soud již ve svém předchozím rozsudku konstatoval, a v tomto s ním Nejvyšší správní soud souhlasil, že žalobce byl ze zákona ručitelem předmětné daně z převodu nemovitosti a že nedoplatek nebyl uhrazen prodávajícím nemovitosti (daňovým dlužníkem), ačkoli byl o jeho úhradu bezvýsledně upomenut. Mezi účastníky řízení dále není sporné, že správce daně nedoplatek po daňovém dlužníku nevymáhal. Zbývá tedy posoudit otázku, zda bylo před vyzváním daňového ručitele zřejmé, že vymáhání po daňovém dlužníku by bylo prokazatelně bezvýsledné, resp. zda případné opomenutí správce daně spočívající v tom, že daň včas nevyměřil a nevymáhal, mohlo mít vliv na existenci žalobcova ručitelského závazku. Žalobce namítá, že daňový dlužník ještě v mezidobí od vzniku daňové povinnosti vyvíjel obchodní činnost, zejména zcizoval další nemovitosti, a správce daně svou nedůsledností způsobil, že nemohla být účinně vymožena; teprve v době, kdy se daňový dlužník zbavil veškerého majetku, přistoupil správce daně k vymáhání po žalobci jako ručiteli.

V daném případě společnosti PG Praha s.r.o. jako prodávající a GO Point a.s. jako kupující uzavřely dne 28. 1. 2003 kupní smlouvu, jíž prodávající prodává kupujícímu ve smlouvě uvedené nemovitosti za vzájemně dohodnutou cenu 32.100.000 Kč a kupující tyto

nemovitosti kupuje a přejímá do svého vlastnictví. Vklad práva byl povolen rozhodnutím Městského soudu v Praze č. j. 26C 2/2004-22 ze dne 30. 4. 2004, právní účinky vkladu vznikly ke dni 6. 2. 2003, vklad práva byl zapsán v katastru nemovitostí pod č.j. V-4997/2003 dne 25. 8. 2004. Katastrální úřad pro hlavní město Prahu přípisem zn. V 4997/2003-101 ze dne 2. 12. 2005 správci daně k jeho dotazu sdělil, že kopie smlouvy opatřená doložkou o povolení vkladu byla zaslána daňovému dlužníku dne 1. 12. 2005; datum jejího doručení ze spisu zjistit nelze.

Institut daňového ručení podle zákona o správě daní je třeba aplikovat s vědomím toho, že právní úprava chrání daňového ručitele víc, než je tomu v soukromoprávní úpravě ručení, kde, jak uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 3/2014 – 31 ze dne 6.3.2014, je tradičním předpokladem povinnosti ručitele plnit pouze to, že dlužník nesplnil, ačkoliv byl k tomu věřitelem písemně vyzván (srov. § 548 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., § 306 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. a obdobně též § 2021 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb.). K tomu Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku č. j. 1 Afs 3/2014 - 31 ze dne 6. 3. 2014 podotkl, že *„smyslem takového pojetí je bezpochyby poskytnutí větší ochrany daňovému ručiteli, který se stává ručitelem přímo ze zákona. Legitimním cílem státu sice je vyměřit, vybrat a případně vymáhat daně, musí tak však vždy činit způsobem, který bude v maximální možné míře ctít základní práva jednotlivce, v daném případě daňového ručitele, kterému zákon ukládá určitou veřejnoprávní povinnost. Jestliže tak zákonodárce například stanoví, že poplatníkem daně z převodu nemovitostí je prodávající, pak se jedná o skutečnost, kterou smluvní strany při uzavírání smlouvy o koupi nemovitosti zpravidla reflektují a promítnou do kupní ceny. Požadovat plnění po daňovém ručiteli (kupujícím) je proto možné až v případě, kdy není možné vymoci daňový nedoplatek po daňovém dlužníkovi (prodávajícím).“*

Podle právní úpravy účinné od 1. 6. 2006 je podmínkou vyzvání ručitele k úhradě nedoplatku předchozí neúspěšné vymáhání nedoplatku po daňovém dlužníkovi. Předchozí neúspěšné vymáhání nedoplatku není vyžadováno jediné v případě, že by vymáhání bylo „prokazatelně bezvýsledné“. Příkladem takové prokazatelné bezvýslednosti vymáhání může být situace, kdy není znám žádný dlužníkův majetek, anebo kdy bylo vůči daňovému dlužníkovi zahájeno insolvenční řízení.

K rozsahu povinnosti správce daně zjistit majetkovou situaci dlužníka se vyjádřil Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku sp. zn. 1 Afs 3/2014: *„Zcela postačí, bude-li ze spisu vedeného správcem daně vyplývat, že byl daňový dlužník o zaplacení daňového nedoplatku správcem daně upomenut, že byly prověřeny majetkové poměry dlužníka, zjištěný majetek byl využit k vymožení nedoplatku, popř. proč se tak nestalo. Ze spisu by měl být zřejmý a doložitelný závěr o neexistenci či nedostatečnosti majetku, ze kterého by bylo v přiměřené době možné reálně dosáhnout uspokojení (uhrazení) nedoplatku od přímého dlužníka. Popřípadě musí být průkazně doloženo, že jsou zde jiné okolnosti, které dostatečně jasně vypovídají o aktuální nevymahatelnosti nedoplatku z majetku dlužníka (insolvence dlužníka, ale i jiné skutečnosti).“* Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 3Af 3/2011 - 32 ze dne 5. 12. 2013 ve vztahu k dlužníku-fyzické osobě konstatoval konkrétněji, že správce daně musí *„zjišťovat, zda má dlužník peněžní prostředky na účtu vedeném v bance, zda je zaměstnán, pobírá důchod nebo jinou dávku, zda vlastní nějaké movité či nemovité věci. Na základě takovýchto úkonů získá správce daně celkový obraz o majetkové situaci dlužníka. Z něho potom může učinit závěr, že by vymáhání pohledávky po daňovém dlužníku bylo ‚prokazatelně bezvýsledné‘. Je-li takový závěr odůvodněný, je nutno vždy posuzovat v každém jednotlivém případě zvlášť na základě zhodnocení všech zjištěných skutečností.“*

„Prokazatelnou bezvýslednost“ vymáhání daňového nedoplatku musí správce daně řádně a dostatečně odůvodnit a podepřít důkazy.

Odvolací orgán svůj závěr o prokazatelné bezvýslednosti vymáhání odůvodnil takto: *„Prvostupňový správce daně sdělil ručiteli nedoplatek na dani z převodu nemovitosti až po té, když nebyl nedoplatek uhrazen původním dlužníkem, ačkoli byl původní dlužník o jeho úhradu bezvýsledně opomenut a bylo zřejmé, že vymáhání je bezvýsledné. Daňový dlužník nespolupracoval se správcem daně od počátku daňového řízení, nepřebíral žádné písemnosti a dle sdělení pošty se ze svého sídla zapsaného v obchodním rejstříku odstěhoval. Vymáhání vůči původnímu dlužníku bylo bezvýsledné i z toho důvodu, že nebyl zjištěn žádný majetek, z něhož by mohl být nedoplatek uhrazen. Od 19. 2. 2008 je u něho navíc zahájeno insolvenční řízení. Odvolací orgán je proto názoru, že podmínky ustanovení § 57a odstavce prvního zákona o správě daní byly splněny.“*

Odvolací orgán tedy konstatoval, že u daňového dlužníka nezjistil žádný majetek, žádným způsobem však způsob tohoto zjišťování nekonkretizoval. Ve správním spisu se nachází jediný dokument dokládající majetkové poměry daňového dlužníka: výpisy dotazů a všech odpovědí na bankovní ústavy ohledně zůstatků účtu PG Praha s.r.o. od r. 2005 do r. 2007, vyhotovený dne 12. 9. 2007. V něm je uvedena záporná odpověď ohledně existence účtů s jakýmkoli prostředky u tří bankovních ústavů v únoru 2005, u devíti bankovních ústavů na podzim 2005, u šestnácti bankovních ústavů v létě 2006, u osmnácti bankovních ústavů na podzim 2006, u devatenácti bankovních ústavů počátkem roku 2007. Lze tedy uzavřít, že správce daně zjistil nepřítomnost jakýchkoli prostředků na bankovních účtech dlužníka k polovině roku 2006 (dříve zjištěné údaje nelze kvůli nízkému počtu dotázaných bankovních ústavů považovat za dostatečně vypovídající). Ve správním spisu se však nenachází žádný doklad, že by správce daně zjišťoval jiný majetek dlužníka, zejména případné vlastnictví nemovitostí. Žalobce přitom namítá, že právě obchodní činnost spočívající ve zcizování nemovitostí dlužník vykonával ještě v mezidobí po vzniku předmětné daňové povinnosti. Bez ověření, zda dlužník nevlastní žádný nemovitý majetek, ovšem nelze jeho majetkové poměry považovat za dostatečně prověřené. K výpisu z účtů ve správním spisu je připojen štítek s nápisem „Jedná se o podklad ze spisu vymáhacího oddělení,“ jenž naznačuje existenci spisu vymáhacího oddělení, který však soudu se zbytkem spisového materiálu nebyl předložen. Ačkoli byl odvolací orgán již dříve vyzván k předložení úplného spisového materiálu, soud opětovně přípisem ze dne 15. 6. 2015 vyzval správce daně k předložení takového spisového materiálu, existuje-li, správce daně však soudu ve stanovené lhůtě ani později nic nového nepředložil. Za této situace soudu nezbyvá než konstatovat, že závěr správního orgánu o prokazatelné bezvýslednosti vymáhání nedoplatku po daňovém dlužníku nemá oporu ve spisu.

Daňový dlužník vstoupil dne 19. 2. 2008 do insolvenčního řízení, což je třeba podle citované judikatury považovat za splnění podmínky prokazatelné bezvýslednosti vymáhání nedoplatku; k tomu však došlo až po vydání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, datované 21. 12. 2006, proto je tento důkaz z hlediska prokázání majetkových poměrů dlužníka před vyzváním ručitele bez významu.

Naproti tomu tvrzení žalobce, že správce daně s kroky směřujícími k vyměření a vymožení daně vyčkával v naprosté nečinnosti do konce lhůty pro vyměření daně, nemají ve správním spisu oporu. Odvolací orgán sice vyšel při stanovení konce lhůty pro vyměření daně z § 22 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani ve znění účinném do 31. 12. 2003, podle nějž se povinnost podat daňové přiznání odvíjí od doručení smlouvy zaregistrované katastrálním

úřadem daňovému poplatníkovi (str. 1), avšak dospěl k závěru, že se tak stalo již v roce 2003, ačkoli katastrální úřad správci daně sdělil, že tato smlouva byla daňovému dlužníku odeslána až 1. 12. 2005; odvolací orgán nikterak neodůvodnil, jak k tomuto svému závěru dospěl. Pokud však byla zaregistrovaná kupní smlouva daňovému dlužníku doručena v prosinci 2005, bylo možno daň vyměřit až do konce třetího roku od jejího doručení, tedy do konce roku 2008; jelikož správce daně vydal dne 22. 2. 2006 výzvu k podání daňového přiznání, doručenou daňovému dlužníku dne 25. 4. 2006, byla by tato lhůta uplynula až dnem 31. 12. 2009.

Výzvu k podání daňového přiznání správce daně zaslal daňovému dlužníku dne 22. 2. 2006, tedy jen několik málo měsíců od vzniku povinnosti podat daňové přiznání, a doručoval ji nejen na adresu sídla společnosti, ale i na adresu bydliště jejího jednatele Petra Gajdy. Již přípisem ze dne 9. 11. 2005 však správce daně vyzval Katastrální úřad pro hlavní město Prahu k předložení předmětné kupní smlouvy a ke sdělení, kdy byla daňovému dlužníku doručena tato smlouva s doložkou o povolení vkladu do katastru nemovitostí, a již v průběhu roku 2005 správce daně zjišťoval existenci a stav bankovních účtu žalobce u některých bankovních ústavů; výzva daňovému ručiteli k zaplacení daňového nedoplatku je datována 21. 12. 2006. Určité kroky související s vyměřením a vymožením daně tedy správce daně podnikl již v prvním ze tří roků lhůty pro vyměření daně. Za takových okolností nelze konstatovat, že se na jeho straně vyskytovala dlouhodobá nečinnost, která by sama o sobě mohla odůvodnit závěr, že se nemohl s výzvou k uhrazení daně obrátit na daňového ručitele. Nedůvodnost této žalobní námitky však nic nemění na shora zjištěné vadě řízení.

Jelikož z napadeného rozhodnutí ani ze správního spisu nevyplývá, že by správce daně před vyzváním daňového ručitele k uhrazení dlužné daně dostatečně podrobně zkoumal majetkové poměry daňového dlužníka, zejména rozsah jeho nemovitého majetku, nemá jeho závěr o prokazatelné bezvýslednosti vymáhání na daňovém dlužníku oporu ve spisech. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti žalobce, jež sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 7.000,- Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, tak, že jsou tvořeny podle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 odměnou za tři úkony právní služby uvedené v § 11 odst. 1 písm. a), d) [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti] ve výši 2.100,- Kč za každý tento úkon a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300,- Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů řízení rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, vypočtená z nákladů zastoupení. Náhradu nákladů v celkové výši 15.712,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. července 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová